

РЕШЕНИЕ

№ 2447

гр. София, 08.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1817** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ във вр.с чл.156 и сл. във вр.с чл.144, ал.1 във вр.с чл.107, ал.4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на ЕТ "А+Б и компания-Т. П.", ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № СФД19-РД28-122-2/13.09.2018 г., издаден от орган по приходите в отдел "Общински приходи-Л." към направление "Финанси и стопанска дейност" в СО, потвърден с Решение № СФД19-РД28-7/10.01.2019 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" в Столичната община, с който акт на жалбоподателя за периода от 2013 г. до 2017 г. са установени публични общински задължения за местен данък върху превозните средства в размер на б 360 лв. и лихви от 4 048,61 лв.

В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърденията са за неправилно приложение на материалния закон и за нарушаване на основните принципи по установяване на данъчни задължения, както и за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.И., който моли Съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения, като отмени оспорения АУЗД. Не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО, чрез процесуалния си представител юк.Й. излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли Съда да я остави без уважение. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е собственик на следните моторни превозни средства:

Селдови влекач с партиден № С31397СХ_020815, марка Скания, модел 82М, рег.№ С 31397 СХ.

Товарен автомобил с партиден № С9903ТК_003214, марка Фолксваген, модел Транспортер Т, рег. [рег.номер на МПС] .

С АУЗД № ДЛН18-ТД26-154-1/08.05.2018 г. (л.33), издаден от орган по приходите в отдел "Л.", дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столична община, след проведено производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК, на жалбоподателя са установени задължения за данък върху превозните средства за посочените по-горе МПС. Така издаденият акт е отменен с обявен за нищожен с Решение № СФД18-РД28-122/22.06.2018 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" в СО (л.41), и преписката е върната за провеждане на ново производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК и издаване на нов АУЗД.

В съответствие с така постановеното решение, в дирекция "Общински приходи", отдел Л. при СО, с Резолюция за проверка рег.№ ДЛН18-ТД26-187-3/02.07.2018 г. на Началник отдел ПАМДТ, район Л. в СО (л.43) е образувано производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК, за установяване задължения на жалбоподателя за данък върху превозните средства за посочените по-горе МПС.

Производството е приключило с АУЗД № СФД19-РД28-122-2/13.09.2018 г. Актът е издаден от Н. В. В., старши инспектор в отдел "Л.", дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столична община. Издателят на акта е определен за орган по приходите, който да извършва установяване и събиране на местни данъци и местна такса за битови отпадъци със Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. на Кмета на Столична община (л.116), като в тази връзка по делото е представен трудов договор РД-15-1064/24.02.2006 г. (л.25) и длъжностна характеристика на длъжността "старши инспектор" в отдел "Общински приходи" към дирекция "Общински приходи" при Столичната община.

С оспорения АУЗД № СФД19-РД28-122-2/13.09.2018 г. на жалбоподателя са определени публични задължения за данък върху превозните средства, а именно:

1. За Селдови влекач с партиден № С31397СХ_020815, марка Скания, модел 82М, рег.№ С 31397 СХ, както следва:

За 2013 г. - в размер на 1 259 лв. и лихва от 661,50 лв.

За 2014 г. - в размер на 1 259 лв. и лихва от 533,61 лв.

За 2015 г. - в размер на 1 259 лв. и лихва от 405,21 лв.

За 2016 г. - в размер на 1 259 лв. и лихва от 277,51 лв.

За 2017 г. - в размер на 1 259 лв. и лихва от 149,85 лв.

2. За Товарен автомобил с партиден № С9903ТК_003214, марка Фолксваген, модел Транспортер Т, рег. [рег.номер на МПС] .

За 2013 г. - в размер на 13 лв. и лихва от 6,83 лв.

За 2014 г. - в размер на 13 лв. и лихва от 5,51 лв.

За 2015 г. - в размер на 13 лв. и лихва от 4,19 лв.

За 2016 г. - в размер на 13 лв. и лихва от 2,86 лв.

За 2017 г. - в размер на 13 лв. и лихва от 1,54 лв.

В издадения акт подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите публични вземания за всяка година. Служебно е установено, че жалбоподателят не е внасял дължим данък за притежаваните автомобили. Служебно е установен действителният размер на публичните вземания за съответните данъчни периоди, както и от определените дължими суми е извършено прихващане на заплатените от жалбоподателя суми като данък. Подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите публични вземания всяка година.

Жалбоподателят е депозирал жалба срещу издадения АУЗД пред компетентния административен орган – Директор на дирекция "Общински приходи" при СО. С Решение № СФД19-РД28-7/10.01.2019 г., Директорът на дирекция "Общински приходи" при СО е оставил жалбата без уважение и е потвърдил оспорения АУЗД.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха писмените доказателства, представени от ответника на л.110 и л.130, свързани с компетентността на административните органи; както и информация от ОПП-СДВР относно регистрацията на процесните МПС и прекратяване на същата – л.92 и л.104.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: след връчване на 16.01.2019 г. (л.64) на решението, с което е потвърден издаденият АУЗД, жалбата е депозирана чрез административния орган до съда на 28.01.2019 г., лично от жалбоподателя и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

Съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен административен орган. Съгласно нормата на чл.4, ал.1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служителите на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл.4, ал.3 на същия нормативен текст в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, като съгласно ал.4 тези служители се определят със заповед на кмета на общината.

В конкретния случай по делото са представени писмени доказателства, от които по несъмнен начин се установява компетентността, както материална, така и по степен и място, на издателя на оспорения акт. Видно от приложената на л.116 Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. на Кмета на Столичната община, оправомощени да извършват установяване и събиране на местните данъци и местна такса битови отпадъци са началниците на отдели, главните инспектори, старшите инспектори и инспекторите в дирекция „Общински приходи“. Между страните не се спори, а и от приложените по делото трудов договор и допълнителни споразумения се установява, че органът по приходите, издал оспорения АУЗД – Н. В. В. е бил назначен на длъжност старши инспектор в отдел "Л.", дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столична община и процесният акт е издаден от надлежно оправомощен административен орган, в кръга на

изпълняваните от него правомощия.

Аналогичен е изводът на Съда и по отношение компетентността на решаващия орган, доколкото решението, с което процесният АУЗД е потвърден, е издадено от Директора на дирекция "Общински приходи" при СО, а съгласно чл.107, ал.4 ДОПК АУЗД подлежи на обжалване пред директора на териториалната дирекция, чиито функции в хипотезата на чл.4 ЗМДТ се изпълняват от ръководителя на звеното за местни приходи в общината (чл.4, ал.5 ЗМДТ).

Оспореният административен акт е издаден в определената в закона форма. Не са налице нарушения на изискванията за форма. В тази връзка следва да се има предвид, че порокът във формата води до нищожност на акта, само когато е толкова съществен, че практически се равнява на липса на форма, а оттук – на липса на волеизявление, липса на акт. Такива са случаите, когато изобщо не е спазена предписаната от закона писмена форма, както и когато липсва ясна разпоредителна част (диспозитив). Във всички останали случаи (в това число при липса на фактически и правни основания) допуснатото нарушение на формата на акта води до унищожаемост, а не до нищожност на акта, като форма на недействителност на същия. Когато допуснатото нарушение е несъществено по своя характер, то изобщо не се отразява върху действителността на постановения акт.

В глава четиринадесета от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл.107, ал.3 ДОПК и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл.108 ДОПК. В конкретния случай се касае до определяне на задължение за данък върху превозните средства по реда на чл.107, ал.3 ДОПК, което изрично е посочено в самия акт. Следователно, посочена е нормативната разпоредба, представляваща правно основание за издаване на акта.

В акта са посочени както фактическите, така и правните основания за неговото издаване, в мотивационната му част изрично са описани превозните средства, за който оспорваният дължи заплащане на данък, респективно отразен е размерът на данъка, а отделно е отразен и размерът на начислената лихва. Посочено е и правното основание за издаване на процесния акт - чл.107, ал.3 ДОПК, което съответства на посоченото фактическо такова. В заключение Съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа ясна и разбираема разпоредителна част, позволяваща индивидуализирането на разпоредените с него задължения, при издаването му не е допуснато такова съществено нарушение на изискването за форма, което да рефлектира върху неговата валидност и да обуслови обявяването му за нищожен.

От събраните по делото доказателства не се установява да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, рефлектиращи върху материализираното в акта волеизявление по начин, водещ до липса на волеизявление, респективно до нищожност на акта. В тази връзка следва да се отбележи, че съществени са само тези нарушения на административнопроизводствените правила, които обуславят вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за разпореденото или отказано от него субективно право, респ. задължение. В случая такива не се констатират.

Основният спор по делото е дали е налице основание за освобождаване от данъка по

чл.58, ал.4 ЗМДТ. В тази връзка се спори дали ли е годен обект на облагане.

По силата на чл.52, т.1 ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. Съгласно чл.53 от закона данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства.

Задълженото лице-търговец не оспорва, че през описаните в АУЗД периоди е бил собственик на въпросните МПС, но намира, че след като същите не са били регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, то дължи заплащане на данък върху превозните средства.

Съдът намира тезата на жалбоподателя за основателна.

Последният твърди, че превозните средства са спрени от движение, но регистрацията им не е прекратена, като и от писмото на СДВР-ОПП от 30.10.2019 г. се установява, че процесните МПС са спрени от движение на 27.12.2006 г. по желание на собственика, а на 24.04.2018 г. регистрацията им е прекратена.

Приложимата редакция на чл.58, ал.4 ЗМДТ - ДВ, бр. 102/2012 г., в сила от 01.01.2013 г., предвижда, че за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение.

При тази правна регламентация следва, че за спорната 2018 г. са изпълнени условията за недължимост на данъка. От цитираното писмо на СДВР-ОПП е видно, че процесните превозни средства не само са спрени от движение, е и талоните им са задържани в СДВР-ОПП на датата на спирането им от движение. Така представената информация е достатъчна, за да се приеме за изпълнено условието собственикът на превозното средство да е върнал свидетелството за регистрация, т.к. съгласно чл.40, ал.2 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. за регистрация, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях, на временно спрени от движение превозни средства се изземва част първа на свидетелството за регистрация и се поставя знак "Спрян от движение".

Данните по делото сочат еднозначно на регистрирано заявено от собственика временно спиране от движение на процесните автомобили и връщане на свидетелствата им за регистрация. Следва да се приеме, че свидетелствата за регистрация на МПС при спирането им от движение са върнати на органите на полицията. Съдът намира, че връщането на свидетелствата за регистрация обуславя приложимостта на чл.58, ал.4 ЗМДТ и е налице основание за освобождаване от данък върху превозните средства. Ето защо незаконосъобразно определеното данъчно задължение следва да бъде отменено. Като издаден в нарушение на чл.58, ал.4 ЗМДТ, оспореният АУЗД следва да се отмени.

Тъй като се отменят задълженията за данъка върху превозните средства, следва да бъдат отменени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 във вр.с чл.144 от ДОПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ №

СФД19-РД28-122-2/13.09.2018 г., издаден от орган по приходите в отдел "Общински приходи-Л." към направление "Финанси и стопанска дейност" в СО, потвърден с Решение № СФД19-РД28-7/10.01.2019 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" в Столичната община, с който акт на ЕТ "А+Б и компания-Т. П.", ЕИК по Булстат:[ЕИК], са установени публични общински задължения за местен данък върху превозните средства в размер на б 360 лв. за периода от 2013 г. до 2017 г., и лихви от 4 048,61 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: